

Tlač a informácie

Súdny dvor Európskej únie
TLAČOVÉ KOMUNIKÉ č. 4/14
V Luxemburgu 16. januára 2014

Rozsudky vo veciach C-378/12 a C-400/12
Nnamdi Onuekwere/Secretary of State for the Home Department
Secretary of State for the Home Department/M. G.

Obdobia strávené vo väzení nemožno zohľadniť ani na účely získania povolenia na trvalý pobyt, ani na účely poskytnutia posilnenej ochrany pred vyhodením

Obdobia strávené vo väzení taktiež v zásade prerušujú nepretržitosť období pobytu vyžadovaných na poskytnutie týchto výhod

Smernica o práve voľného pohybu a pobytu¹ umožňuje občanom Únie bez ďalších podmienok alebo formalít okrem požiadavky mať cestovný doklad pohybovať sa a zdržiavať sa na území iného členského štátu, než je členský štát, ktorého sú štátnymi príslušníkmi, po dobu maximálne troch mesiacov. Pokiaľ však vykonávajú povolanie alebo majú dostatočné zdroje na pokrytie svojich potrieb a majú komplexné krytie zdravotného poistenia (napríklad ako študenti alebo dôchodcovia), môžu zostať v tomto inom členskom štáte dlhšie. V takom prípade môžu s nimi ostať v danom členskom štáte aj ich rodinní príslušníci bez ohľadu na to, či sú alebo nie sú občanmi Únie, ak ich prítomnosť nepredstavuje záťaž pre systém sociálnej pomoci hostiteľského členského štátu, a pokiaľ majú komplexné krytie zdravotného poistenia.

Občania Únie, ktorí sa legálne zdržiavali počas nepretržitého obdobia piatich rokov v hostiteľskom členskom štáte, majú právo trvalého pobytu v tomto členskom štáte. Toto právo nepodlieha podmienkam práva na pobyt v hostiteľskom členskom štáte počas obdobia dlhšieho ako tri mesiace (výkon povolania, štúdium atď.) Rodinní príslušníci, ktorí nie sú štátnymi príslušníkmi členského štátu a legálne sa zdržiavali s občanom Únie v hostiteľskom členskom štáte počas nepretržitého obdobia piatich rokov, majú tiež právo na trvalý pobyt.

V tomto kontexte hostiteľský členský štát nesmie prijať rozhodnutie o vyhodení vo vzťahu k občanom Únie alebo ich rodinným príslušníkom bez ohľadu na štátnu príslušnosť, ktorí majú právo trvalého pobytu na jeho území, s výnimkou vážnych dôvodov verejného poriadku alebo verejnej bezpečnosti. Takisto nesmie vo vzťahu k občanovi Únie, ktorý sa zdržiaval v hostiteľskom členskom štáte počas predchádzajúcich desiatich rokov, prijať rozhodnutie o vyhodení, s výnimkou prípadov, keď sa toto rozhodnutie zakladá na naliehavých dôvodoch verejnej bezpečnosti definovaných týmito členskými štátmi.

Vec C-378/12

Pán Onuekwere, nigérijský štátny príslušník, sa oženil s írskou štátnou príslušníčkou využívajúcou svoje právo voľného pohybu a pobytu v Spojenom kráľovstve a získal tým povolenie na pobyt s platnosťou na päť rokov v tomto členskom štáte. Pán Onuekwere bol počas obdobia, ktoré ako rodinný príslušník občana Únie strávil v Spojenom kráľovstve, britskými súdmi opakovane odsúdený za rôzne trestné činy a strávil vo väzení obdobie v celkovej dĺžke troch rokov a troch mesiacov.

Pán Onuekwere potom požiadal o vydanie preukazu o povolení na trvalý pobyt, pričom najmä tvrdil, že jeho manželka získala právo na trvalý pobyt, a preto aj jemu musí byť toto právo udelené. Okrem toho tvrdil, že celková dĺžka jeho pobytu v Spojenom kráľovstve (vrátane období strávených

¹ Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2004/38/ES z 29. apríla 2004 o práve občanov Únie a ich rodinných príslušníkov voľne sa pohybovať a zdržiavať sa v rámci územia členských štátov, ktorá mení a dopĺňa nariadenie (EHS) 1612/68 a ruší smernice 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (Ú. v. EÚ L 158, s. 77; Mim. vyd. 05/005, s. 46).

vo väzení) podstatne prekračuje obdobie piatich rokov požadované na nadobudnutie tohto práva. Navyše zdôrazňuje, že aj keby obdobie strávené vo väzení nebolo na tento účel zohľadnené, celková dĺžka pobytu, s výnimkou období strávených vo väzení, je dlhšia ako päť rokov.

Vzhľadom na to, že žiadosť pána Onuekwereho o vydanie preukazu o povolení na trvalý pobyt bola zamietnutá, podal tento žalobu na Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), London (Spojené kráľovstvo). Uvedený súd sa Súdneho dvora pýta, či možno na účely nadobudnutia práva na trvalý pobyt zohľadniť obdobia, ktoré žiadateľ strávil vo väzení, a obdobia pobytu kratšie než päť rokov pred jeho pobytom vo väzení a po ňom.

Súdny dvor vo svojom rozsudku z dnešného dňa v prvom rade pripomína, že štátny príslušník tretej krajiny, ktorý je rodinným príslušníkom občana Únie využívajúceho svoje právo voľného pohybu a pobytu, môže na účely získania práva na trvalý pobyt zohľadniť len obdobia, ktoré strávil s týmto občanom. Z toho vyplýva, **že obdobia, počas ktorých z dôvodu svojho pobytu vo väzení v hostiteľskom členskom štáte nemal spoločný pobyt s týmto občanom, nemožno na tento účel zohľadniť.**

Okrem toho Súdny dvor konštatuje, že normotvorca Únie podmienil získanie práva na trvalý pobyt integráciou dotknutej osoby v hostiteľskom členskom štáte. Takáto integrácia sa však neopiera iba o priestorové a časové okolnosti, ale aj o kvalitatívne prvky súvisiace so stupňom integrácie v hostiteľskom členskom štáte. V tejto súvislosti Súdny dvor uvádza, že skutočnosť, že vnútroštátny súd uložil nepodmienečný trest odňatia slobody, preukazuje, že dotknutá osoba nerešpektovala spoločenské hodnoty hostiteľského členského štátu vyjadrené v jeho trestnom práve. Bolo by teda zjavne v rozpore s cieľom, ktorý táto smernica zavedením tohto práva pobytu sleduje, keby sa na účely získania práva na trvalý pobyt zohľadňovali obdobia strávené vo väzení.

Napokon z rovnakých dôvodov Súdny dvor rozhodol, že **nepretržitosť pobytu piatich rokov je prerušená obdobiami pobytu vo väzení v hostiteľskom členskom štáte.** V dôsledku toho nemožno obdobia, ktoré predchádzali pobytu vo väzení alebo ktoré po ňom nasledovali, sčítat na účely dosiahnutia minimálneho obdobia piatich rokov požadovaného na získanie povolenia na trvalý pobyt.

Vec C-400/12

Pani G. je portugalskou štátnou príslušníčkou a od roku 1998 má pobyt v Spojenom kráľovstve, kde v roku 2003 získala právo na trvalý pobyt. V roku 2009 bola britskými súdmi odsúdená na trest odňatia slobody v trvaní 21 mesiacov za týranie jedného zo svojich detí. Navyše počas jej pobytu vo väzení britské orgány rozhodli o jej vyhostení z územia Spojeného kráľovstva z dôvodov verejného poriadku a verejnej bezpečnosti.

Pani G. napadla rozhodnutie o vyhostení na britských súdoch, pričom najmä tvrdila, že sa zdržiavala v Spojenom kráľovstve viac než desať rokov, a preto môže požívať najvyššiu úroveň ochrany proti vyhosteniu, akú právo Únie poskytuje v záležitostiach vyhostenia európskym občanom. Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), London, ktorému bol spor predložený, sa Súdneho dvora pýta, či pani G. aj napriek svojmu pobytu vo väzení požíva túto najvyššiu úroveň ochrany proti vyhosteniu.

Súdny dvor v prvom rade vo svojom rozsudku konštatuje, že na rozdiel od obdobia požadovaného na nadobudnutie práva na trvalý pobyt, ktoré začína legálnym pobytom dotknutej osoby v hostiteľskom členskom štáte, **sa musí obdobie pobytu desiatich rokov požadované na poskytnutie posilnenej ochrany proti vyhosteniu počítať späťne odo dňa prijatia rozhodnutia o vyhostení tejto osoby.** Súdny dvor navyše uvádza, že toto obdobie pobytu musí byť v zásade nepretržité.

V druhom rade, pokiaľ ide o vzťah medzi integráciou osoby do spoločnosti hostiteľského členského štátu a jej uväznením/pobytom vo väzení, Súdny dvor rozhodol, že z rovnakých dôvodov, aké boli uvedené v rozsudku vydanom vo veci C-378/12, nemožno na účely výpočtu obdobia pobytu desiatich rokov zohľadniť obdobia strávené vo väzení.

Napokon Súdny dvor konštatuje, že obdobia strávené vo väzení v zásade prerušujú nepretržitosť pobytu potrebného na účely poskytnutia posilnenej ochrany. Súdny dvor však pripomína, že na účely určenia, v akom rozsahu neexistencia nepretržitosti pobytu bráni tejto osobe, aby požívala posilnenú ochranu, je potrebné vykonať celkové posúdenie jej situácie. Pri tomto celkovom posudzovaní vyžadovanom na určenie, či boli integračné väzby medzi dotknutou osobou a hostiteľským členským štátom prerušené, môžu vnútroštátne orgány zohľadniť relevantné aspekty jej uväznenia. Takisto v rámci tohto celkového posúdenia môžu vnútroštátne orgány zohľadniť skutočnosť, že dotknutá osoba, akou je pani G., mala pobyt v hostiteľskom členskom štáte počas desiatich rokov predchádzajúcich jej uväzneniu.

UPOZORNENIE: Návrh na začatie prejudiciálneho konania umožňuje súdom členských štátov v rámci sporu, ktorý rozhodujú, položiť Súdnemu dvoru otázky o výklade práva Únie alebo o platnosti aktu práva Únie. Súdny dvor nerozhoduje vnútroštátny spor. Vnútroštátnemu súdu prináleží, aby rozhodol právnu vec v súlade s rozhodnutím Súdneho dvora. Týmto rozhodnutím sú rovnako viazané ostatné vnútroštátne súdne orgány, na ktoré bol podaný návrh s podobným problémom.

Neoficiálny dokument pre potreby médií, ktorý nezaväzuje Súdny dvor.

Úplné znenie rozsudkov ([C-378/12](#) a [C-400/12](#)) sa uverejňuje na internetovej stránke CURIA v deň vyhlásenia rozsudkov.

Kontaktná osoba pre tlač: Balázs Lehóczki ☎ (+352) 4303 5499